

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2022. gada 22. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa –
Robežkontrolē, patvēruma un imigrācija – Patvēruma politika – Direktīva 2013/32/ES –
Kopējās procedūras starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai –
Starptautiskās aizsardzības pieteikums – Nepieņemamības pamati – 2. panta q) punkts –
Jēdziens “turpmāks pieteikums” – 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts –
Starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšana tā nepieņemamības dēļ, ko dalībvalsts veic
tāpēc, ka noraidīts ieinteresētās personas Dānijas Karalistē iesniegts agrāks pieteikums –
Dānijas Karalistes pieņemts galīgais lēmums

Lietā C-497/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko
Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Šlēsvīgas-Holšteinas Administratīvā tiesa, Vācija)
iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2021. gada 6. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada
13. augustā, tiesvedībā

SI,

TL,

ND,

VH,

YT,

HN

pret

Bundesrepublik Deutschland,

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un
D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents),

ģenerālvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

* Tiesvedības valoda – vācu.

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *A. Azema* un *L. Grønfeldt*, kā arī *G. Wils*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar 2. panta q) punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp SI, TL, ND, VH, YT un HN, no vienas puses, un *Bundesrepublik Deutschland* (Vācijas Federatīvā Republika), no otras puses, par *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt* (Federālā migrācijas un bēgļu lietu pārvalde, Bostedas nodaļa, Vācija; turpmāk tekstā – “pārvalde”) lēmuma, ar kuru viņu pieteikumi noraidīti kā nepieņemami, tiesiskumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Protokols par Dānijas nostāju

- 3 LES un LESD pievienotā Protokola (Nr. 22) par Dānijas nostāju (turpmāk tekstā – “Protokols par Dānijas nostāju”) 1. un 2. pantā ir noteikts:

“1. pants

Dānija nepiedalās tādu Padomes pasākumu noteikšanā, kas ierosināti saskaņā ar [LESD] trešās daļas V sadaļu. Padomes lēmumiem, kas jāpieņem vienprātīgi, vajadzīga Padomes locekļu vienprātība, izņemot Dānijas valdības pārstāvi.

Šajā pantā kvalificētu balsu vairākumu nosaka atbilstīgi [LESD] 238. panta 3. punktam.

2. pants

Neviens no [LESD] trešās daļas V sadaļas noteikumiem, neviens pasākums, kas noteikts, piemērojot šo sadaļu, neviens noteikums starptautiskā nolīgumā, ko [Eiropas] Savienība noslēgusi, piemērojot šo sadaļu, un neviens Eiropas Savienības Tiesas lēmums, kas interpretē šādus noteikumus vai pasākumus, vai jebkādu pasākumu, kas grozīts vai ko var grozīt saskaņā ar šo sadaļu, nav saistoši vai piemērojami Dānijai; šādi noteikumi, pasākumi vai lēmumi neietekmē Dānijas kompetenci, tiesības un pienākumus; neviens šāds noteikums, pasākums vai lēmums negroza Kopienas vai Savienības *acquis*, kā arī tie nav Savienības tiesību daļa, ja attiecas uz Dāniju. Jo īpaši Savienības tiesību akti saistībā ar policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās, kuri pieņemti, pirms stājies spēkā Lisabonas Līgums, un kuri ir grozīti, Dānijai joprojām ir saistoši un nemainīgi piemērojami.”

Direktīva 2011/95/ES

- 4 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.) 6. un 51. apsvērumā ir noteikts:

“(6) [Eiropadomes 1999. gada 15. un 16. oktobra] Tamperes secinājumi [...] paredz, ka noteikumi par bēgļa statusu būtu jāpapildina ar pasākumiem par alternatīv[ās] aizsardzības veidiem, piedāvājot atbilstošu statusu jebkurai personai, kam nepieciešama šāda aizsardzība.

[..]

(51) Saskaņā ar 1. un 2. pantu [Protokolā par Dānijas nostāju] Dānija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un Dānijai šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro.”

- 5 Saskaņā ar šīs direktīvas 1. pantu tās mērķis ir noteikt standartus, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, lai noteiktu vienotu bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un lai noteiktu piešķirtās aizsardzības saturu.
- 6 Minētās direktīvas 2. pantā “Definīcijas” ir paredzēts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- a) “starptautiskā aizsardzība” ir bēgļa un alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;
- b) “starptautiskās aizsardzības saņēmējs” ir persona, kurai ir piešķirts bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;
- c) “Ženēvas konvencija” ir Ženēvas 1951. gada 28. jūlija Konvencija par bēgļa statusu [*Recueil des traités des Nations unies*, 189. sējums, 150. lpp., Nr. 2545 (1954)], [redakcijā ar grozījumiem, kuri izdarīti] ar Ņujorkas 1967. gada 31. janvāra protokolu [par bēgļa statusu];

- d) “bēglis” ir trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas rases, reliģijas, tautības, politisko uzskatu vai piederības kādai noteiktai sociālai grupai dēļ, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un kas nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kas, atrazdamies ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, to pašu iepriekš minēto iemeslu dēļ nevar vai šādu baiļu dēļ nevēlas tajā atgriezties, un uz kuru neattiecas 12. pants;
- e) “bēgļa statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par bēgli;
- f) “persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīgā persona, ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī, vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā, un uz kuru neattiecas 17. panta 1. un 2. punkts, un kas nevar vai šāda riska dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību;
- g) “alternatīvās aizsardzības statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību;
- h) “starptautiskās aizsardzības pieteikums” ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas cenšas saņemt bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus šīs direktīvas darbības jomas un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

[..].”

Direktīva 2013/32

- 7 Direktīvas 2013/32 2. panta b), e) un q) punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Šajā direktīvā:

[..]

- b) “starptautiskās aizsardzības pieteikums” jeb “pieteikums” ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, lai saņemtu bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus Direktīvas [2011/95] darbības jomas, un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

[..]

- e) “galīgais lēmums” ir lēmums par to, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam var tikt piešķirts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss saskaņā ar Direktīvu [2011/95] un kas vairs nav pakļauts tiesiskajai aizsardzībai [pārsūdzams] atbilstīgi šīs direktīvas V nodaļai, neatkarīgi no tā, vai šāda tiesiskā aizsardzība paredz pieteikuma iesniedzēja palikšanu attiecīgajās dalībvalstīs līdz tās iznākumam;

[..]

q) “turpmāks pieteikums” ir [jauns] starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas ir sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu, tostarp gadījumos, kad pieteikuma iesniedzējs ir skaidri atsaucis savu pieteikumu, un gadījumos, kad atbildīgā iestāde ir noraidījusi pieteikumu pēc tā netiešas atsaukšanas saskaņā ar 28. panta 1. punktu.”

8 Šīs direktīvas 10. panta 2. punktā ir noteikts:

“Izskatot starptautiskās aizsardzības pieteikumus, atbildīgā iestāde vispirms nosaka, vai pieteikuma iesniedzēji ir kvalificējami kā bēgļi, un, ja nē, tad nosaka, vai pieteikuma iesniedzēji ir tiesīgi saņemt alternatīvo aizsardzību.”

9 Šīs direktīvas 33. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes] Regulu (ES) Nr. 604/2013 [(2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.)], dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu [2011/95], ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

- a) cita dalībvalsts ir piešķirusi starptautisko aizsardzību;
- b) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzēja pirmo patvēruma valsti saskaņā ar 35. pantu;
- c) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzējam drošu trešo valsti saskaņā ar 38. pantu;
- d) pieteikums ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi Direktīvai [2011/95], vai tādus nav iesniedzis pieteikuma iesniedzējs; vai
- e) pieteikuma iesniedzēja apgādājamaais iesniedz pieteikumu pēc tam, kad viņš saskaņā ar 7. panta 2. punktu piekrita, ka viņa lieta ir daļa no pieteikuma, kas iesniegts viņa vārdā, un nav faktu, kas saistīti ar apgādājamā situāciju un kas attaisno atsevišķu pieteikumu.”

Dublinas III regula

10 Saskaņā ar Regulas Nr. 604/2013 (turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”) 48. panta pirmo daļu ar šo regulu tika atcelta Padomes Regula (EK) Nr. 343/2003 (2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.), ar kuru saskaņā ar tās 24. pantu aizstāta 1990. gada 15. jūnijā Dublinā parakstītā Konvencija, ar kuru nosaka valsti, kura ir atbildīga par vienā no Eiropas Kopienų dalībvalstīm iesniegta patvēruma pieteikuma izskatīšanu (OV 1997, C 254, 1. lpp.).

- 11 Dublinas III regulas II nodaļas “Vispārīgi principi un garantijas” 3. panta “Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.”

- 12 Šīs regulas 18. panta 1. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

[..]

c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas.”

Nolīgums starp Savienību un Dāniju

- 13 Nolīgums starp Eiropas [Savienību] un Dānijas Karalisti par kritērijiem un mehānismiem, lai noteiktu valsti, kas ir atbildīga par to [trešās valsts valstspiederīgo] patvēruma pieteikumu izskatīšanu, kuri iesniegti Dānijā vai kādā citā Eiropas Savienības dalībvalstī, un par *Eurodac* sistēmu pirkstu nospiedumu salīdzināšanai, lai efektīvi piemērotu Dublinas Konvenciju (OV 2006, L 66, 38. lpp., turpmāk tekstā – “Nolīgums starp Savienību un Dāniju”), Savienības vārdā apstiprināts ar Padomes 2006. gada 21. februāra Lēmumu 2006/188/EK (OV 2006, L 66, 37. lpp.).

- 14 Šī nolīguma 2. pantā ir noteikts:

“1. Saskaņā ar starptautisko tiesību aktiem attiecībās starp [Savienību] un Dāniju piemēro [Regulu Nr. 343/2003], kas pievienota šim nolīgumam un ir tā daļa, kā arī īstenošanas pasākumus, kuri pieņemti saskaņā ar [Regulas Nr. 343/2003] 27. panta 2. punktu un – attiecībā uz īstenošanas pasākumiem, kas pieņemti pēc šā nolīguma stāšanās spēkā, – kurus Dānija īsteno [..].

2. Saskaņā ar starptautisko tiesību aktiem attiecībās starp [Savienību] un Dāniju piemēro [Padomes Regulu (EK) Nr. 2725/2000 (2000. gada 11. decembris) par pirkstu nospiedumu salīdzināšanas sistēmas *Eurodac* izveidi, lai efektīvi piemērotu Dublinas Konvenciju (OV 2000, L 316, 1. lpp.)], kas pievienota šim nolīgumam un ir tā daļa, kā arī īstenošanas pasākumus, [..] un – attiecībā uz īstenošanas pasākumiem, kas pieņemti pēc šā nolīguma stāšanās spēkā, – kurus Dānija īsteno [..].

3. Šā nolīguma spēkā stāšanās datumu piemēro tā datuma vietā, kas minēts [Regulas Nr. 343/2003] 29. pantā un [Regulas Nr. 2725/2000] 27. pantā.”

- 15 Nolīgums starp Savienību un Dāniju neattiecas nedz uz Direktīvu 2011/95, nedz arī uz Direktīvu 2013/32.

Vācijas tiesību akti

AsylG

- 16 *Asylgesetz* (Patvēruma likums; *BGBL.* 2008 I, 1798. lpp.) redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem (turpmāk tekstā – “*AsylG*”), 26.a pantā “Drošas trešās valstis” ir noteikts:

“(1) Ārvalstnieks, kurš ir ieceļojis teritorijā no trešās valsts *Grundgesetz* [Pamatlikuma] 16.a panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē (droša trešā valsts), nevar atsaukties uz Pamatlikuma 16.a panta 1. punktu. [..]

(2) Drošas trešās valstis, izņemot [..] Savienības dalībvalstis, ir I pielikumā norādītās valstis. [..]

[..]”

- 17 *AsylG* 29. pants “Nepieņemami pieteikumi” ir izteikts šādā redakcijā:

“(1) Patvēruma pieteikums nav pieņemams, ja:

[..]

5. turpmāka pieteikuma gadījumā saskaņā ar 71. pantu vai otrā pieteikuma gadījumā saskaņā ar 71.a pantu nav jāīsteno vēl viena patvēruma procedūra. [..]

[..]”

- 18 *AsylG* 31. pantā “[Federālās migrācijas un bēgļu lietu pārvaldes] lēmums par patvēruma pieteikumiem” ir noteikts:

“[..]

(2) Lēmumos par pieņemamiem patvēruma pieteikumiem [..] tiek *expressis verbis* norādīts, vai ārvalstniekam ir atzīts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss un vai viņš ir atzīts par personu, kurai ir tiesības uz patvērumu. [..]

[..]”

- 19 *AsylG* 71. pantā “Turpmāks pieteikums” ir noteikts:

“(1) Ja ārvalstnieks pēc agrāka patvēruma pieteikuma atsaukšanas vai neapstrīdamas noraidīšanas atkārtoti iesniedz patvēruma pieteikumu (turpmāks pieteikums), jauna patvēruma procedūra ir īstenojama tikai tad, ja ir izpildīti *Verwaltungsverfahrensgesetz* [(Administratīvā procesa likums; *BGBL.* 2013 I, 102. lpp.)] 51. panta 1.–3. punktā izvirzītie priekšnosacījumi; pienākums to pārbaudīt ir Federālajai migrācijas un bēgļu lietu pārvaldei [..].

[..]”

20 *AsylG* 71.a pantā “Otrais pieteikums” ir paredzēts:

“(1) Ja ārvalstnieks pēc viņam nelabvēlīga patvēruma procedūras noslēguma drošā trešā valstī (26.a pants), kurai piemēro [Savienības] tiesību normas attiecībā uz atbildību par patvēruma procedūru veikšanu vai ar kuru Vācijas Federatīvā Republika šajā ziņā ir noslēgusi starptautisku līgumu, Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā iesniedz patvēruma pieteikumu (otrais pieteikums), jauna patvēruma procedūra ir īstenojama tikai tad, ja par patvēruma procedūras īstenošanu ir atbildīga Vācijas Federatīvā Republika un ir izpildīti Administratīvā procesa likuma 51. panta 1.–3. punktā izvirzītie priekšnosacījumi; pienākums to pārbaudīt ir [Federālajai migrācijas un bēgļu lietu] pārvaldei].

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 21 2020. gada 10. novembrī prasītāji pamatlietā, kas ir Gruzijas valstspiederīgie, iesniedza pārvaldē patvēruma pieteikumus.
- 22 No iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka šo pieteikumu izskatīšanas laikā prasītāji pamatlietā paziņoja, ka 2017. gadā viņi atstāja Gruziju, lai dotos uz Dāniju, kurā dzīvoja trīs gadus un kurā iesniedza patvēruma pieteikumus, kas tika noraidīti.
- 23 2021. gada 31. marta vēstulē Dānijas Karaliste, atbildot uz pārvaldes informācijas pieprasījumu, apstiprināja, ka prasītāji pamatlietā 2017. gada 28. novembrī bija iesnieguši starptautiskās aizsardzības pieteikumus, kuri 2019. gada 30. janvārī noraidīti. Tā kā prasības, ko prasītāji pamatlietā Dānijas tiesās bija cēlušies par lēmumiem, ar kuriem noraidīti viņu pieteikumi, 2020. gada 27. aprīlī tika noraidītas, šie lēmumi kļuva galīgi.
- 24 Tādējādi pārvalde prasītāju pamatlietā patvēruma pieteikumus izskatīja kā “otros pieteikumus” *AsylG* 71.a panta izpratnē un ar 2021. gada 3. jūnija lēmumu, piemērojot *AsylG* 29. panta 1. punkta 5. apakšpunktu, tos noraidīja kā nepieņemamus. Pārvalde konstatēja, ka prasītāji pamatlietā jau bija iesnieguši patvēruma pieteikumus – un tie bija galīgi noraidīti – Dānijā, kura saskaņā ar 2021. gada 20. maija spriedumu L. R. (Norvēģijas noraidīts patvērums pieteikums) (C-8/20, EU:C:2021:404) ir uzskatāma par “drošu trešo valsti” *AsylG* 26.a panta izpratnē. Pārvalde uzskata, ka nosacījumi, kas pamatotu jaunu patvēruma procedūru, nav izpildīti, jo faktu izklāstā, ko prasītāji pamatlietā ir izvirzījuši savu pieteikumu pamatojumam, nav konstatējamās nekādas izmaiņas faktiskajā situācijā salīdzinājumā ar situāciju, kas bija viņu pirmā – Dānijas iestāžu noraidītā – pieteikuma pamatā.
- 25 Prasītāji pamatlietā par pārvaldes lēmumu cēla prasību iesniedzējtiesā.
- 26 Iesniedzējtiesa precizē, ka Vācijas tiesībās “turpmāks pieteikums” *AsylG* 71. panta izpratnē ir jauns patvērums pieteikums, kas Vācijā iesniegts pēc pirmā patvērums pieteikuma noraidīšanas, kas arī iesniegts Vācijā. “Otrais pieteikums” *AsylG* 71.a panta izpratnē esot patvērums pieteikums, kas Vācijā iesniegts pēc tam, kad ir noraidīts drošā trešajā valstī *AsylG* 26.a panta izpratnē, tas ir, tostarp citā Savienības dalībvalstī, iesniegts patvērums pieteikums. Attiecībā uz šiem diviem pieteikumu veidiem tiek īstenota procedūra, kas atšķiras no pirmajam patvērums pieteikumam piemērojamās procedūras. *AsylG* 71.a panta gars un mērķis esot pielīdzināt “otro pieteikumu” “turpmākajam pieteikumam” un līdz ar to pielīdzināt trešās valsts – kas ir lēmusi par Vācijas

Federatīvajā Republikā otro pieteikumu iesniegušā pieteikuma iesniedzēja pirmo patvēruma pieteikumu – pieņemto lēmumu Vācijas iestāžu par pirmo patvēruma pieteikumu pieņemtajam lēmumam.

- 27 Tādējādi iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai izlemtu tajā izskatāmo strīdu, ir jānoskaidro jautājums, vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu, var tikt piemērots, ja galīgais lēmums par agrāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu ir pieņemts citā dalībvalstī.
- 28 Turklāt iesniedzējtiesa norāda, ka Direktīvā 2013/32 nav atsauces uz jēdzienu “otrais pieteikums” un tajā – it īpaši Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunktā un 2. panta q) punktā – ir izmantots tikai jēdziens “turpmāks pieteikums”. Tāpēc no tā esot iespējams secināt, ka šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts ir piemērojams tikai tāda turpmāka pieteikuma gadījumā, kas iesniegts tajā pašā dalībvalstī, kurā iesniegts un noraidīts pirmais ieinteresētās personas starptautiskās aizsardzības pieteikums. Par to varētu liecināt arī priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko izveido kopīgu procedūru starptautiskajai aizsardzībai Savienībā un atceļ Direktīvu 2013/32 (COM(2016) 467 *final*), kurā attiecīgajā regulā bija paredzēts iekļaut noteikumu, kurā ir tieši norādīts, ka pēc tam, kad par agrāku pieteikumu ir pieņemts galīgais lēmums par noraidīšanu, katrs jauns pieteikums, ko tas pats pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jebkurā dalībvalstī, atbildīgajai dalībvalstij ir jāuzskata par turpmāku pieteikumu.
- 29 Iesniedzējtiesa norāda, ka, lai gan *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Vācija) 2016. gada 14. decembra spriedumā nav sniegta atbilde uz jautājumu, vai var būt runa par “turpmāku pieteikumu” Direktīvas 2013/32 izpratnē, ja pirmā procedūra, kuras rezultātā ieinteresētās personas pirmais starptautiskās aizsardzības pieteikums ticis noraidīts, ir notikusi citā dalībvalstī, no Vācijas zemāko administratīvo tiesu vēlākas judikatūras izriet, ka uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši; šķiet, ka iesniedzējtiesa tam piekrit.
- 30 Gadījumā, ja arī Tiesa sniegtu šādu apstiprinošo atbildi, iesniedzējtiesa jautā, vai tas pats attiecas uz gadījumu, ja pēc tam, kad Dānijas Karalistes kompetentās iestādes ir noraidījušas pirmo patvēruma pieteikumu, jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedz citā dalībvalstī. Iesniedzējtiesa šajā ziņā atgādina, ka Dānijas Karaliste, protams, ir Savienības dalībvalsts, bet precīzē, ka saskaņā ar Protokolu par Dānijas nostāju šai dalībvalstij nav saistošas Direktīvas 2011/95 un 2013/32. Kā izrietot no Direktīvas 2013/32 2. pantā norādītajām definīcijām un 2021. gada 20. maija sprieduma L. R. (Norvēģijas noraidīts patvērums) (C-8/20, EU:C:2021:404), jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu var kvalificēt kā “turpmāku pieteikumu” šīs direktīvas izpratnē tikai tad, ja tā pašā pieteikuma iesniedzēja iepriekšējā pieteikuma mērķis bija bēgļa statusa vai alternatīvās aizsardzības statusa iegūšana saskaņā ar Direktīvu 2011/95.
- 31 Tādējādi iesniedzējtiesa uzskata, ka jēdziens “dalībvalsts” Direktīvas 2013/32 izpratnē ir jāinterpretē ierobežojoši, lai tas attiektos tikai uz dalībvalstīm, kuras piedalās kopējā Eiropas patvēruma sistēmā, būdamas saistītas ar direktīvām 2011/95 un 2013/32. Tā tas neesot Dānijas Karalistes gadījumā, kura saskaņā ar Nolīgumu starp Savienību un Dāniju piedalās tikai ar Dublinas III regulu ieviestajā sistēmā.
- 32 Gadījumā, ja uz 30. punktā minēto iesniedzējtiesas jautājumu tiktu sniegta noliedzoša atbilde, tā uzskata, ka nepieciešams skaidrojums, vai – tā kā prasītāju pamatlietā patvērums pieteikumu Dānijas iestādes jau ir noraidījušas, pamatodamās uz pārbaudi, kas būtībā ir balstīta uz tiem

pašiem kritērijiem kā tie, kas Direktīvā 2011/95 paredzēti bēgļa statusa piešķiršanai, – būtu iespējams tikai daļēji atcelt pārvaldes lēmumu, kas ir pamatlietas priekšmets, un tas nozīmētu pienākumu veikt prasītāju pamatlietā iesniegtā pieteikuma jaunu pārbaudi tikai saistībā ar iespēju piešķirt viņiem alternatīvās aizsardzības statusu. Proti, lai gan Dānijas tiesībās bēgļiem un personām, kuras saskaņā ar Savienības tiesībām var pretendēt uz alternatīvo aizsardzību, ir paredzēta aizsardzības sistēma, kas ir līdzīga Savienības tiesībās paredzētajai aizsardzības sistēmai, iesniedzējtiesa sliecas uzskatīt, ka nav iespējams veikt šādu tajā apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu.

33 Šādos apstākļos *Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht* (Šlēsvīgas-Holšteinas Administratīvā tiesa, Vācija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai ar Direktīvas [2013/32] 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu un 2. panta q) punktu ir saderīgs valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu var noraidīt kā nepieņemamu turpmāku pieteikumu, ja personai nelabvēlīgi noslēgusies pirmā patvēruma procedūra ir veikta citā Savienības dalībvalstī?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša – vai valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu var noraidīt kā nepieņemamu turpmāku pieteikumu, ar Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu un 2. panta q) punktu ir saderīgs arī tad, ja personai nelabvēlīgi noslēgusies pirmā patvēruma procedūra ir veikta Dānijā?
- 3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzoša – vai valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru patvēruma pieteikums turpmāka pieteikuma gadījumā nav pieņemams, nenošķirot bēgļa un alternatīvās aizsardzības statusu, ir saderīgs ar Direktīvas 2013/32/ES 33. panta 2. punkta [d) apakšpunktu]?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 34 Vispirms jākonstatē, ka pamatlietā tiek aplūkota tādu lēmumu atcelšana, ar kuriem ir noraidīti to Gruzijas valstspiederīgo starptautiskās aizsardzības pieteikumi, kuru agrākos starptautiskās aizsardzības pieteikumus bija noraidījusi Dānijas Karaliste.
- 35 Kā norāda iesniedzējtiesa, attiecībā uz LESD trešās daļas V sadaļu, kurā tostarp ietilpst robežkontroles, patvēruma un imigrācijas politika, Dānijas Karalistei saskaņā ar Protokolu par Dānijas nostāju ir īpašs statuss, kas to nošķir no pārējām dalībvalstīm.
- 36 Līdz ar to, lai sniegtu iesniedzējtiesai noderīgu atbildi, ir pietiekami analizēt uzdotos jautājumus tikai daļā, kurā tie attiecas uz gadījumu, kad agrāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu ir noraidījušas Dānijas iestādes, un nav nepieciešams ņemt vērā gadījumu, kad analogisku pieteikumu ir noraidījušas citas dalībvalsts iestādes (pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 20. maijs, L. R. (Norvēģijas noraidīts patvēruma pieteikums), C-8/20, EU:C:2021:404, 30. punkts).
- 37 Tāpēc ir jāuzskata, ka ar saviem jautājumiem, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar tās 2. panta q) punktu, kā arī ar Protokola par Dānijas nostāju 2. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts – kas nav Dānijas Karaliste – tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta iespēja pilnībā vai daļēji noraidīt kā nepieņemamu starptautiskās aizsardzības

pieteikumu šīs direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šajā dalībvalstī ir iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura agrāko starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas bija iesniegts Dānijas Karalistē, pēdējā minētā dalībvalsts ir noraidījusi.

- 38 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punktā ir izsmelīgi uzskaitītas situācijas, kurās dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu (spriedums, 2021. gada 20. maijs, L. R. (Norvēģijas noraidīts patvēruma pieteikums), C-8/20, EU:C:2021:404, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunktā ir paredzēts, ka dalībvalstis var noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu kā nepieņemamu, ja tas ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi Direktīvai 2011/95.
- 40 Jēdziens “turpmāks pieteikums” Direktīvas 2013/32 2. panta q) punktā ir definēts kā jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu.
- 41 Tādējādi šajā definīcijā ir pārņemti jēdzieni “starptautiskās aizsardzības pieteikums” un “galīgais lēmums”, kas arī ir definēti šīs direktīvas 2. pantā – attiecīgi tā b) un e) punktā.
- 42 Pirmkārt, runājot par jēdzienu “starptautiskās aizsardzības pieteikums” jeb “pieteikums”, tas Direktīvas 2013/32 2. panta b) punktā ir definēts kā aizsardzības pieteikums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, lai saņemtu bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu Direktīvas 2011/95 izpratnē.
- 43 Lai gan starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas Dānijas Karalistes kompetentajām iestādēm iesniegts saskaņā ar šīs dalībvalsts iekšējām tiesību normām, neapstrīdami ir dalībvalstij iesniegts pieteikums, tomēr tas nav pieteikums, “lai saņemtu bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu” Direktīvas 2011/95 izpratnē, jo saskaņā ar Protokolu par Dānijas nostāju šī direktīva, kā turklāt ir atgādināts tās 51. apsvērumā, nav piemērojama attiecībā uz Dānijas Karalisti.
- 44 Otrkārt, runājot par jēdzienu “galīgais lēmums”, tas Direktīvas 2013/32 2. panta e) punktā definēts kā ikviens lēmums par to, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam var tikt piešķirts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss saskaņā ar Direktīvu 2011/95 un kas vairs nav pārsūdzams atbilstīgi Direktīvas 2013/32 V nodaļai.
- 45 To pašu iemeslu dēļ kā tie, kas izklāstīti šī sprieduma 43. punktā, šī definīcija nevar attiekties uz lēmumu, ko Dānijas Karaliste ir pieņēmusi attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumu.
- 46 Ņemot vērā šos apstākļus un neskarot atšķirīgu jautājumu par to, vai jēdziens “turpmāks pieteikums” attiecas uz jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas dalībvalstī iesniegts pēc tam, kad cita dalībvalsts, kas nav Dānijas Karaliste, ar galīgo lēmumu ir noraidījusi agrāku pieteikumu, no Direktīvas 2013/32 2. panta b), e) un q) punkta, tos aplūkojot kopsakarā, izriet, ka dalībvalstī iesniegtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu nevar uzskatīt par “turpmāku pieteikumu”, ja tas iesniegts pēc tam, kad Dānijas Karaliste ir noraidījusi tā paša pieteikuma iesniedzēja analogisku pieteikumu.

- 47 Tādējādi agrāka Dānijas Karalistes lēmuma, ar kuru noraidīts šajā dalībvalstī saskaņā ar tās iekšējām tiesību normām iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, esamība neļauj kvalificēt starptautiskās aizsardzības pieteikumu Direktīvas 2011/95 izpratnē, ko ieinteresētā persona ir iesniegusi citai dalībvalstij pēc šī agrākā lēmuma pieņemšanas, par “turpmāku pieteikumu” Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta un 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē.
- 48 Nedz Nolīgums starp Savienību un Dāniju, nedz arī iespējamība, ka Dānijas tiesiskajā regulējumā starptautiskās aizsardzības piešķiršanai būtu paredzēti nosacījumi, kas ir identiski vai līdzīgi tiem, kuri paredzēti Direktīvā 2011/95, nevar būt pamats citādam secinājumam.
- 49 Pirmkārt, protams, saskaņā ar Nolīguma starp Savienību un Dāniju 2. pantu Dublinas III regulu īsteno arī Dānijas Karaliste. Tādējādi tādā situācijā kā pamatlietā, kad ieinteresētās personas Dānijas Karalistē ir iesniegušas starptautiskās aizsardzības pieteikumu, cita dalībvalsts, kurā šīs ieinteresētās personas ir iesniegušas jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu var – ja ir izpildīti šīs regulas 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētie nosacījumi – lūgt Dānijas Karalisti uzņemt atpakaļ minētās ieinteresētās personas.
- 50 Tomēr no tā nevar secināt, ka, ja šāda atpakaļuzņemšana nav iespējama vai tā nenotiek, attiecīgajai dalībvalstij ir tiesības uzskatīt, ka jaunais starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko šī pati ieinteresētā persona ir iesniegusi šīs dalībvalsts pašas iestādēm, ir “turpmāks pieteikums” Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē (pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 20. maijs, L. R. (Norvēģijas noraidīts patvēruma pieteikums), C-8/20, EU:C:2021:404, 44. punkts).
- 51 Proti, lai gan Nolīgumā starp Savienību un Dāniju būtībā ir paredzēts, ka Dānijas Karaliste īsteno konkrētus Dublinas III regulas noteikumus, minētajā nolīgumā turpretim nav noteikts, ka Direktīva 2011/95 vai Direktīva 2013/32 būtu piemērojama attiecībā uz Dānijas Karalisti.
- 52 Otrkārt, pieņemot, kā to apgalvo iesniedzējtiesa, ka Dānijas Karalistē iesniegtos pieteikumus par bēgļa statusa iegūšanu šīs dalībvalsts iestādes izskata, pamatojoties uz kritērijiem, kas pēc būtības ir identiski Direktīvā 2011/95 paredzētajiem kritērijiem, šis apstāklis nevar attaisnot starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ko citā dalībvalstī ir iesniedzis pieteikuma iesniedzējs, kura agrāko pieteikumu par šī statusa piešķiršanu ir noraidījušas Dānijas iestādes, noraidīšanu, pat ja noraidīšana attiektos tikai uz daļu saistībā ar bēgļa statusa iegūšanu.
- 53 Papildus tam, ka Direktīvas 2013/32 attiecīgo tiesību normu viennozīmīgais formulējums neļauj veikt šādu tās 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta interpretāciju, pēdējās minētās tiesību normas piemērošana nevar būt atkarīga no starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju konkrētā aizsardzības līmeņa Dānijas Karalistē novērtējuma, jo pretējā gadījumā varētu tikt ietekmēta tiesiskā drošība (pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 20. maijs, L. R. (Norvēģijas noraidīts patvēruma pieteikums), C-8/20, EU:C:2021:404, 47. punkts).
- 54 Šajā ziņā jāuzsver, ka Direktīvā 2011/95 ir paredzēts ne tikai bēgļa statuss, kāds tas ir noteikts starptautiskajās tiesībās, proti, Ženēvas konvencijā Direktīvas 2011/95 2. panta c) punkta izpratnē, bet arī noteikts alternatīvās aizsardzības statuss, kas, kā izriet no šīs direktīvas 6. apsvēruma, papildina noteikumus par bēgļa statusu.

- 55 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar tās 2. panta q) punktu, kā arī ar Protokola par Dānijas nostāju 2. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts – kas nav Dānijas Karaliste – tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta iespēja pilnībā vai daļēji noraidīt kā nepieņemamu starptautiskās aizsardzības pieteikumu šīs direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šajā dalībvalstī ir iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura agrāko starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas bija iesniegts Dānijas Karalistē, pēdējā minētā dalībvalsts ir noraidījusi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 56 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospiež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar tās 2. panta q) punktu, kā arī LES un LESD pievienotā Protokola (Nr. 22) par Dānijas nostāju 2. pantu,

ir jāinterpretē tādējādi, ka:

ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts – kas nav Dānijas Karaliste – tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta iespēja pilnībā vai daļēji noraidīt kā nepieņemamu starptautiskās aizsardzības pieteikumu šīs direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šajā dalībvalstī ir iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura agrāko starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas bija iesniegts Dānijas Karalistē, pēdējā minētā dalībvalsts ir noraidījusi.

[Paraksti]